

Waarom ramadan hip is, en christelijk vasten niet

Posted on 16 april 2022 by Sujet Shams

Toen ik opgroeide in de Biblebelt, wist ik dat ook christenen jaarlijks een vorm van vasten hebben. Geen vlees, snoep en alcohol, maar wel de dagelijkse eetgewoonten – anders dan bij moslims waar je tot de zonsondergang helemaal niets mag eten of drinken.

Ik kom zelf uit een familie van moslims die het vasten niet zo nauw nemen. De een vast een kleine week en de ander helemaal niet. Toen ik later naar de grote stad trok, stond men zelden stil bij het feit dat christenen ook vasten. Vasten was meer een rooms-katholiek gebruik dat soms werd overgenomen door protestanten en tegenwoordig in de praktijk zelden wordt nageleefd. Althans: niet door mijn generatiegenoten.

Bij de ramadan is dat anders. De aandacht die de ramadan in Nederland krijgt is haast vergelijkbaar met een nationale feestdag. En dat is niet zo vreemd. Moslims zijn immers standvastig in hun leer en hun tradities en ze zijn hartstikke trots op deze maand van bezinning. Er is zoveel betrokkenheid, dat zelfs generatiegenoten

die niets meer met hun christelijke achtergrond doen, wel meedoen aan de iftar (het breken van het vasten tijdens de avondmaaltijd) meedoen.

De islam wordt als hip verkocht

In Amsterdam leerde ik veel van die generatiegenoten kennen die hun saaie christelijke dorp achter zich hadden gelaten voor de grote liberale stad met een kosmopolitische sfeer en een vleugje multiculturalisme. Daar wordt de islam niet uitgesloten, integendeel: die religie wordt in die grote steden als een hip product verkocht.

Dat geldt helemaal voor de bijzondere maand van de ramadan. Het wordt ieder jaar weer met veel exposure gepresenteerd als iets heel cools. De ramadan wordt zowel merkwaardig als indrukwekkend gevonden.

Ik hoorde deze week gesprekken over de ramadan op de sportschool en op mijn werk en ik kreeg van mijn partner nog wel de meest vermoeide ramadanvraag: 'Mag je dan ook écht niets drinken?' Het antwoord is uiteraard: 'Neen'.

Dat het in Amsterdam gangbaar is om jezelf opgelegde nieuwe principes aan de kant te schuiven voor weer iets anders kan ik toelichten aan de hand van een kleine anekdote.

Ik had een bijbaantje in de gemeenteraad van Amsterdam. Tussen de debatten door werd in de middag een uitgebreide lunch verzorgd door de catering. Kleine pistoletjes, warme maaltijden, salades. De opties waren: vegetarisch of halal.

De groepsdwang ging er van uit dat je zoveel mogelijk vleesvervangers zou gebruiken. Met GroenLinks en D66 in de gemeentelijke coalitie werd dat niet vreemd gevonden. Maar de optie 'halal' was is dan natuurlijk wel opmerkelijk. Die heerlijke halalbroodjes lagen er, omdat de islamitische collega's andere principes hanteerden.

Zo kreeg iedereen een beetje zijn zin. Maar ook wel een beetje lomp, nietwaar? Want het idee van vleesvervangers en andere vegetarische opties ging nou juist uit van de gedachte géén vlees meer te eten. Om vervolgens een optie ernaast te bieden die tegen alle vegetarische principes ingaat. Ja, daar kun je wat van vinden.

Vegetarisch èn onverdoofd

Hoe kan het zijn dat mondige, vrijgevochten generatiegenoten uit religieuze stadjes en dorpjes wel interesse tonen voor de ramadan?

Let op de parallel tussen de post-christelijke generatiegenoten die aan de iftar meedoen en de raadscultuur die op de eettafels een combinatie laat zien van enerzijds kritiek op de bio-industrie als het verwelkomen van genadeloos onverdoofd slachten.

Zo kwam ik op het thema van deze column. Het moet wel de uitbundige wijze waarop de ramadan wordt gevierd die het hem doet, plus de standvastigheid die er uit spreekt. Het wordt spannend gevonden omdat de moslims het zelf zo spannend vinden en het ook nog eens spannend weten te brengen.

Sujet Shams *is schrijfster en publiciste. Ze schrijft met enige regelmaat voor Wynia's Week over wat haar verrast of verbaast.*

Nog geen supporter van Wynia's Week? Doneren kan ***HIER****. Hartelijk dank!*